

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Kalina Pawełko

Bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2015 r. sprawy

Ł. G.

syna M. i Z. z domu K.

ur. (...) w B.

obwinionego o to, że:

w dniach od 2013-12-02 r. do 2014-12-10 właściciel pojazdu wbrew obowiązkowi nie udzielił Straży Miejskiej w C. odpowiedzi na skierowane do niego pismo w dniu 2013-11-26 z zapytaniem, kto w dniu 2013-10-02 o godzinie 14^{28'53"} w C. ul.(...) droga nr (...) kierował pojazdem mechanicznym o nr rej. (...), którym to pojazdem popełniono wykroczenie w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **Ł. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. **96 § 3 kw** skazuje go na **karę 400,- (czterysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 40,- (czterdzieści) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 02 października 2013 roku o godzinie 14^{28'53"} legalizowane urządzenie rejestrujące do pomiaru prędkości pojazdów (...) będące własnością Straży Miejskiej w C., ustawione na ul. (...) w C., w ciągu drogi krajowej nr (...) dokonało pomiaru prędkości i wykonało zdjęcie zbliżającego się samochodu m-ki V. o nr rej. (...). Zmierzona prędkość tego pojazdu wynosiła 74 km/h w miejscu gdzie dozwolona prędkość wynosiła 50 km/h.

Jak ustalono w systemie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców właścicielem tego pojazdu jest obwiniony Ł. G., mieszkaniec miejscowości F. w gminie D.. W dniu 28 listopada 2013 r., ze Straży Miejskiej w C. skierowano do właściciela pojazdu pismo z żądaniem m.in. wskazania osoby, która w momencie ujawnionego wykroczenia kierowała

pojazdem należącym do obwinionego. Odbiór tego pisma został pokwitowany w dniu 02 grudnia 2013 r przez matkę obwinionego Z. G.. Na doręczone w ten sposób pismo nie było żadnej reakcji ze strony obwinionego. Wysłanego w dniu 03 marca 2014 r., upomnienia obwiniony, pomimo dwukrotnego awizowania, nie podjął. W związku z powyższym oskarżyciel – Straż Miejska w C. skierował do właściwego miejscowo Sądu Rejonowego w (...)wniosek o ukaranie obwinionego z art. 96 § 3 kw.

W dniu 07 stycznia 2015 r., Sąd ten wydał wyrok nakazowy, którym uznano winę obwinionego i wymierzono mu karę 400,- zł grzywny odstępując od obciążania go kosztami postępowania. Wobec złożenia w terminie sprzeciwu przez obwinionego oraz przekazaniu tej sprawy przez Sąd Okręgowy w (...) sprawa ta trafiła do rozpoznania przed tut. Sądem. Na rozprawie w dniu 17.04.2015 r. obwiniony złożył ponownie odpis sprzeciwu od wyroku nakazowego z dnia 22 stycznia 2015 r., zawierający wniosek o umorzenie postępowania powołując się na stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 16/14 z dnia 30.09.2014 r., wyprowadzając z niego pogląd, że straże gminne (miejskie) nie mają uprawnienia zarówno do żądania od właściciela pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania w określonym czasie oraz do kierowania do Sądów wniosków o ukaranie przeciwko takim osobom za popełnienie wykroczeń z art. 96 § 3 kw. Dodatkowo obwiniony powołał się na pogląd wyrażony w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12.03.2014r., który zakwestionował zasadność alternatywnych wezwań kierowanych do właścicieli pojazdów przez reprezentantów straży gminnych (miejskich) w związku z ujawnionymi przez nich wykroczeniami drogowymi.

(dowód: notatka urzędowa -sprawozdanie z czynności k. 4, odpis wezwania do właściciela pojazdu z pouczeniem – k. 6-7; upomnienie – k. 9, sprzeciw - wniosek o umorzenie postępowania – k. 17-20)

Obwiniony Ł. G. w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie **nie przyznał się** do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniając przed Sądem podał, iż podtrzymuje argumenty zawarte w swoich wcześniejszych pismach. Przyznał, że dotarło do niego wezwanie od Straży Miejskiej w C., jednak zdjęcie było nieczytelne, a że pojazd ten użytkuje kilka osób nie mógł wskazać konkretnej osoby.

(wyjaśnienia k. 41)

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając wyjaśnienia obwinionego należy wskazać, iż zasadniczo nie zasługują one na wiarę. Analizując zwłaszcza argumenty w powtórzonych pismach – sprzeciwie od wyroku nakazowego nie sposób nie zauważyć, że jest to de facto ściągnięty z internetu wzór, jedynie nieznacznie zmodyfikowany, podobnego rodzaju pism jakich setki, jeżeli nie tysiące można znaleźć na różnych stronach internetowych. Obwiniony całkowicie bezkrytycznie i bez głębszej refleksji wykorzystał taki wzór wpisując tylko w odpowiednie miejsce np. kwotę grzywny orzeczonej wyrokiem nakazowym. Wzór takiego pisma tylko powierzchownie opierając się na kazuistycznych wywodach z uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego wydanego w dniu 30.09.2014 r. oraz uzasadnienia wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12.03.2014 r., wywodzi z nich nieuprawniony wniosek o rzekomym braku uprawnień oskarżycielskich w niniejszej sprawie Straży Miejskiej w C.. Poglądy wyrażone w cytowanych przez obwinionego judykatach są sądowni rozpoznającemu niniejszą sprawę doskonale znane. Należy jednak podkreślić, że wbrew stanowisku obwinionego (a właściwie nieustalonego autora – autorów wzoru pisma pod którym obwiniony się podpisał), zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów niższej rangi a także w poglądach doktryny pojawiło się wiele orzeczeń i poglądów odmiennych od tych przywołanych przez obwinionego. Szczególnie ważne jest tu orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2014 r., o sygn. akt V KK 378/13 (LEX nr 1391275). W uzasadnieniu tego postanowienia przedstawiono bardzo obszerny i szczegółowo uzasadniony wywód z, którego wynika niezbicie, że po nowelizacji zarówno przepisów art. 17 § 3 kpow a także art. 129 b ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym i przepisów ustawy z dnia 29.08.1997 r., o strażach gminnych z dniem 31 grudnia 2010 r., strażnicy straży gminnej (miejskiej) posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego, gdy w zakresie swego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawnili wykroczenia. Od tego też dnia strażnicy ci uzyskali w ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego prawo do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

We wskazanym przez obwinionego orzeczeniu z dnia 30 września 2014 r., skład 7 sędziów Izby Karnej Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. I KZP 16/14 podjął uchwałę mającą moc zasady prawnej o następującej tezie „Na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 kw”

Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że tym samym Straż Miejska w C. przeprowadzając na podstawie art. 54 kpw w zw. z art. 56 § 2 kpw czynności wyjaśniające w związku z ujawnionym wykroczeniem polegającym na przekroczeniu dozwolonej na obszarze zabudowanym prędkości przez kierującego pojazdem należącym do obwinionego miała prawo, a wręcz obowiązek ustalić kto dopuścił się tego wykroczenia. Tym samym miała prawo zwrócić się do obwinionego o wskazanie komu powierzył do kierowania ten pojazd w momencie tego wykroczenia. Konsekwencją uznania, że obwiniony odmówił spełnienia tego żądania było skierowanie przeciwko niemu niniejszego wniosku o ukaranie.

W świetle powyższych rozważań Sąd uznał, iż obwiniony swoim zachowaniem w pełni wypełnił znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Sąd wymierzył obwinionemu karę 400 złotych grzywny, uznając, że jest ona adekwatna do stopnia jego winy i uwzględnia zwłaszcza względy prewencji szczególnej, a także współmierna do jego sytuacji majątkowej i rodzinnej.

Mając na uwadze możliwości finansowe obwinionego Sąd uznał, że obciążenie go kosztami postępowania oraz opłatą sądową jest współmierne do tych okoliczności.